

Hr. Keld Albrechtsen var på forespørgernes vegne og som forslagsstiller til en af de motiverede dagsordener inde på at spørge: Jamen hvordan med memorandummet? Kan vi nu være sikre på det og det, at memorandummet f.eks. ikke bliver banket på bordet som et fait accompli midt i debatten, eller før debatten er overstået, måske endda bare indledt? Der vil jeg henholde mig til det, som udenrigsministeren sagde, at tredje fase i forberedelserne løber fra efteråret 1995 og frem til selve konferencen. I den periode vil regeringen i samarbejde med Folketingets partier udarbejde et dansk memorandum. Det skal indeholde det danske udspil til konferencen. Det synes jeg i og for sig giver yderligere et argument for eller en forklaring på, hvorfor vi så ikke uden videre siger: Nå ja, når vi nu ikke kommer til at stemme for den dagsorden, som hr. Keld Albrechtsen har foreslået, så bliver det bare ikke sådan. Jo, det bliver sådan. Det har udenrigsministeren lovet. Det er sagt her i Folketingssalen, og flere af os drager det nu frem, for at det kan stå fast.

For hvad hjælper det, hvis vi her og nu, hvor vi egentlig skulle drøfte tingene, allerede går ud og slår fast med syvtommerssøm, at det og det og det vil vi i hvert fald ikke finde os i, og det så bliver til en vedtagelse eller et ønske fra store dele af befolkningen? Det virker paradoksalt, men ikke desto mindre har debatten her jo i dag handlet om substans. Jeg må erkende, at jeg også selv har været heroppe et par gange med nogle korte bemærkninger for at sige, at det og det synes vi i hvert fald vi skal stå fast på. Det og det synes vi måske ikke vi skal stå fast på. Og med det og det er der igen andre problemer, som vi slet ikke har gjort tilstrækkeligt ved i den hidtidige debat med de andre EU-lande.

Så lad mig da for en sikkerheds skyld nu igen slå fast her i mit ordførerindlæg, at vores grundlag er Edinburgh-Aftalen. Det fremgår også helt klart af det regeringsgrundlag, som jeg var inde på før. Det er grundlaget for regeringssamarbejdet mellem Socialdemokratiet, CD og Det Radikale Venstre. Nu nævner jeg ikke partierne i størrelsesorden hele tiden. Jeg tager os selv til sidst af høflighed.

Det står adskillige steder i regeringsgrundlaget, og nu skal jeg for god ordens skyld citere det her, fordi det jo er ganske afgørende: »Danmark vil med Edinburgh-Aftalen, som er grundlaget for den danske politik, deltage aktivt i forberedelserne til EU's regeringskonference i 1996«, og der står lidt længere nede i det selv-

samme regeringsgrundlag: »Det særlige danske grundlag i henhold til Edinburgh-Aftalen kan kun ændres ved en ny folkeafstemning.« Så altså, dolkestødslegender, eller hvad vi skal kalde det, kan vi godt undvære på det her felt. Det er der slet ikke brug for.

Lad mig vende tilbage her mod afslutningen af mit indlæg til selve emnet for vores dagsorden i dag. Hvordan får vi en grundig offentlig debat startet? Hvordan får vi den holdt i gang, uden at vi opererer med konklusionerne på forhånd, og uden at der opereres med en skjult parallel dagsorden, for det er jo også noget af det, vi skal søge at undgå.

Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at debatten allerede er godt i gang, at den på alle konstruktive måder skal intensiveres, og at der skal afsættes offentlige midler til det formål. Dette sidste er i øjeblikket genstand for forhandlinger, og det kommer til afstemning her i salen i forbindelse med finansloven for 1995. Tallet for 1995 ligger endnu ikke fast, det er ikke aftalt endnu, ej heller vilkårene. Men det er vores holdning, at beløbet skal være af samme størrelsesorden som det, vi er endt med at ville bruge, nemlig bevillingen gennem aktstykket i Finansudvalget og den oprindelige bevilling, hvor vi jo så sammenlagt er nået op på 22,5 mio. kr. Det bliver på det lag, måske lidt højere, men vi er indstillet på at gå med til det. Vi mener også, at der må opstilles klare kriterier, ikke sådan, at det er låst hundrede procent fast, men at der dog opstilles klare kriterier for, hvordan disse penge skal fordeles, så alle synspunkter, der er relevante i denne sammenhæng, bliver tilgodeset.

Vi synes, at det må aftales nærmere. Jeg tror ikke, vi skal gøre det nu og her i dag. Jeg ved, at der er forhandlinger i gang i Europaudvalgets underudvalg, som jo bestemt ikke skal tiltage sig bevilligende myndighed; det må vi ikke nå frem til. Men vi skal have nogle kriterier, sådan at der ikke på det område opstår myter om, at der er nogle, der bliver forfordelt, og at der er nogle, der får ekstra mange penge, mens der er nogen, der slet ingenting får. Målet med denne debat skal være at sikre, at det resultat, vi når frem til under de regeringsforhandlinger, der forestår, som starter i 1996, og som ingen jo faktisk ved hvornår slutter, og som vi heller ikke kan sige med sikkerhed hvornår vi får resultatet af, og om det bliver nødvendigt med en ny folkeafstemning – det er jo ikke sikkert; det kan jo være, det er et resultat, der ligger inden for den